

1837, der gjælder endnu, kunde give Anledning til. Jeg antager ikke, at jeg behøver at opholde mig nærmere ved disse forskjellige Klasser. I den sidste af de Bestemmelser, som høre herhen, have vi ikke foreslaaet nogen Forandring. Dog kunde jeg ønske at berøre et Spørgsmaal, som herved har stillet sig for mig. I den Forudsætning, at den Dypregning, som her findes, muligvis ikke er fuldstændig udtømmende, idet der muligvis maatte kunne være andre Dyreflasker end de her nævnte, som man maatte ønske at værne imod, anviser Lovforslaget en Udvej i saa Henseende, ved nemlig i Tvivls- og Meningsforskjelligheds-Tilfælde at henlægge Afgjørelsen til Sognefogderne paa Landet og Politimestrene i Kjøbstæderne; de skulle jo nemlig ikke være Konsulenter, men virkelig afgjøre Strid om disse Spørgsmaal. Dette gjælder imidlertid efter Ordene kun, forsaavidt der er Tale om Dyr, som ikke udtrykkelig ere nævnte i Paragraphen, hvorimod der ikke er sagt Noget om, hvorvidt de samme Autoriteter skulle bestemme, hvorhen et Dyr skal regnes efter dets Alder. Dette er nu sikkert et Spørgsmaal af en noget intrikat Natur, men jeg nævner det ogsaa her kun en passant. — Paragraphens sidste Stykke angaar Reglerne om Erstatning for Kreaturerne's Fodring og Pasning. Det er allerede ved 1ste Behandling af det ærede 4de Medlem for 3die Kreds (S. Andersen) nævnt, at det ikke udtrykkeligt er sagt i Lovforslaget, at Dytageren er pligtig til at passe, og fodre de optagne Kreaturer, medens en saadan Bestemmelse findes i Forordningen af 1794 § 33. Skøndt det nu ikke kan være tvivlsomt, at en saadan Forpligtelse maa paahvile Dytageren, findes der ikke Noget at erindre imod, at en saadan Tilføining udtrykkelig sker, og den turde da have sin Plads i Begyndelsen af Stykket. — Bestemmelsen om Erstatning for Fodring og Pasning er kun rettet paa den Tid, der hengaar imellem Dyttagelsen og Tilbageleveringen; men Dyrene kunne jo behøve Pasning og Fodring ikke alene

i den Tid, men ogsaa i den Tid, der hengaar imellem Dyttagelsen og Afleveringen til Salg ifølge § 6, og det er derpaa, at Endringsforslaget under Nr. 10 gaar ud. — Naar der i sidste Sætning i § 3 er givet den Regel for Kjøbenhavns Bedkommende, at Dytageren, naar han godtgjør, at Udgiften til Foder og Pasning har overstegit, hvad der herefter vilde tilkomme ham, skal være berettiget til at fordre hele Udgiften erstattet, saa har Udvalget troet, at der var Grund til at gjøre denne Bestemmelse anvendelig ogsaa i Kjøbstæderne, hvor man ganske vist ikke kan faae Hopper og Ballaker fodrede for 24 β ., og man har derfor under Nr. 11 foreslaaet, at der imellem „Kjøbenhavns“ og „Bedkommende“ indskydes „og Kjøbstædernes“.

Til §§ 2 og 3 knytte sig §§ 5 og 6; men for ikke at afstedkomme Forvirring, skal jeg følge Paragraphordenen, og skal altsaa nu gaa over til § 4. Hvo der som Eier eller Bruger raader over et Grundstykke, har utvivlsomt Ret til at fjerne fremmede Dyr fra sin Grund, men kan under visse Omstændigheder paadrage sig Ansvar ved at udøve denne Ret, naar Dyret derved kommer til Skade. Paa disse Forhold har Lovgivningen ogsaa tidligere haft Opmærksomheden henvendt; jeg skal i saa Henseende henvise til Lovens 6—20—4 og 5, hvilke jeg blot nævner, fordi Udvalget er betænkt paa til 3die Behandling at optage dem blandt de Lovbestemmelser, som ophæves ved § 15. Imidlertid ere visse Dyr saa vanffelige at optage, at der har maattet gives Noget efter med Hensyn til Ansvarligheden, naar der overhovedet skulde udrettes Noget for Markfreden. Forordningen af 1794 giver saaledes den Regel, at man under visse Forudsætninger uden Bivere kan dræbe et Dyr, som kommer ind paa Andenmands Grund. Denne Bestemmelse er endnu i Kraft med Hensyn til Faar og Gæs; men den er hævet for Svins Bedkommende ved Forordningen af 9de Juli 1817 § 3. Denne Paragraphs Udtryk ere ordlydende gaaede over i nærværende